

Skupna pošta

PRAZNIK MARIJE POM. KRISTJANOV — bomo obhajali letos na binkoštni ponedeljek, dne 29. majnika. Namen letošnjih pobožnosti bo, da bi Bog odvrnil od slovenskega naroda nevarnost brezbožnega komunizma in da bi se vse slovenske družine posvetile Marijinemu Sreču. — Da se izognemo vsaki morebitni nevarnosti, bomo letos procesijo opustili, pač pa bodo posebne slovesnosti v svetišču. Vabimo k obilni udeležbi!

ISKRENA HVALA vsem, ki so prispevali za kritje tiskovnih stroškov Vest-

nika in za druge namene. S tem so pokazali, da razumejo, kaj je sotrudništvo. Upamo, da bodo vsi, ki so člani sotrudništva, storili isto.

KAKO OZNAČITI NAMEN POSILJATVE? — Ker v vojnem času pisma navadno prihajajo zelo zakasnelo, prosimo vse, ki pošiljajo denar po položnicah, da zadalj na položnici (na odrezku, ki nosi napis: Pismena sporočila lastniku ček. računa) označijo namen pošiljatve. Kjer ne bo označbe, bomo smatrali za dar.

NAŠI UMRLI SOTRUDNIKI IN SOTRUDNICE.

Malovrh Marija, Št. Jošt
Turin Marija, Ljubljana
Tomažin Janez, Sarsko
Tomažin Ana, Sarsko

Kranjc Ivana, Borovnica
Sober Roza, Ljubljana
Trček Marija, Ljubljana
Komatar Ivana, Ljubljana.

Sredi aprila smo pri Sv. Križu pokopali Marijo Mihelčič iz Ljubljane. Pri pogrebu, ki je bil zaradi glasne in pobožne molitve nenavadno lep in ganljiv, je sodelovalo zelo veliko ljudi. Poleg drugih so se žalne slovesnosti polnoštevilno udeležili dečki iz salezijanskega zavoda na Selu. Z njimi so prišli tudi vsi predstojniki, duhovniki in neduhovniki, in tako izkazali zadnjo čast materi enega svojih sobratov, dr. Franca Mihelčiča. Rajnica je bila v svojem življenju vzorna in odločna katoličanka, ki je znala tudi stiske in trpljenje po krščansko prenašati. Bila je zares „močna žena“, kakršno hvali sveto pismo. Tr-

pljenja, ki ga je imela zadnje čase več ko dovolj, se ni nikoli naveličala. Pravila je, da bi rada še več trpela... za spreobrnjenje grešnikov in v spravo in zadoščenje za grehe. In moliti je znala kot malokdo. Rožni venec, to je bila njena najljubša molitev. Ko ni mogla več delati, je po cele dneve prebirala jagode rožnega venca. In ko so jo spraševali, zakaj toliko moli, je rekla: „Zato, ker vi drugi ne utegnete veliko moliti. Moram pa jaz!“ Svoje otroke je vzgajala kot prava krščanska in slovenska mati: za Boga in srečno večnost. Skakšnim veseljem je sina Franca posvetila Bogu, ko ga je poklical v svojo službo, zlasti še, ko je postal salezijanec, dasiravno je bila to zanjo velika žrtev. Bog ji bo vse njene žrtve gotovo obilno poplačal. Molimo za pokoj njene duše kakor tudi za duše vseh drugih pokojnih salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic. Naj počivajo v miru!

Pei Mariji pomoč

Kadar človek ne ve iz stiske nobenega izhoda več, potem se rado zgodi, da dvigne svoj pogled k večnim zvezdam in od tam pričakuje pomoči. V srcu dozori prepričanje, da samo še višja sila more pomagati.

Papež Benedikt XV. je l. 1917. sređi prve svetovne vojske vsem vernim tole naročil: „Naj bi se k Mariji dvignili vzdihni vseh plemenito mislećih src, kajti ona je mati usmiljenja in po dobroti božji vsemogoćna...“

Tista višja sila torej, ki nam je najbližja, je naša nebeška mati Marija. Za trpećega otroka nihće nima toliko srca kot mati, nihće mu s tako skrbno ljubeznijo ne hiti na pomoć kot mati.

In Marija je mati vseh. Ko je Jezus Janezu rekel s križa: „Glej, tvoja mati,“ in materi: „Glej tvoj sin“, ji je v Janezu izročil vse ljudi (Jan 19, 27). Pod križem je v bolećinah postala naša mati. V tistem trenutku pa ji je Bog v srcu tudi zanetil pravo materinsko ljubezen do vseh ljudi.

Vsi verni kristjani smo s Kristusom kar najtesneje povezani, da, eno telo smo z njim; Kristus je glava, mi udje. Sam je to s prelepo prisposodbo ponazoril: „Jaz sem trta, vi mladike“ (Jan 15, 5). Eno življenje torej živimo z njim, saj se po mladikah pretakajo isti življenjski sokovi kot po trti in mladike jih iz trte črpajo. Isto življenje se pretaka po glavi kot po udih. Nikjer ni tes-

nejše zveze med posameznimi deli celote, kot je prav v živem telesu. — Tudi sv. Pavel je dejal, da je Kristus glava, mi udje. In ko je on kot Savel preganjal kristjane, ga je Kristus vrgel s konja; in na Savlovo vprašanje, kdo je, mu je odgovoril: „Jaz sem Jezus, ki ga ti preganjaš“ (Apd 9, 6). Kristus in kristjani so torej eno.

Će smo torej vsi verniki vteleseni v Kristusa, tedaj je Marija, ki je njegova mati, tudi naša mati. Vsaka dobra mati pa ima neizmerno ćuteće srce za svojega otroka. Najbolj ji gori ljubezen do njega takrat, ko je otrok v stiski, v revščini. Mati pozabi nase, samo da bi svojemu otroku pomagala.

Na Ruskem je bilo. Mati Lipovska je stala pred jamo, obsojena na smrt zaradi košarice krompirja, ki ga je nakopala na državni njivi, da bi sinu kaj skuhala. In prav ta brezsrćni sin jo je sam ovadil. A mati je celo tedaj, ko je stala pred puškami, na vse pozabila, le na sina, ćeprav tako nehvalećnega, je mislila, in se tolažila: „Saj nisi ti kriv, drugi so te našćevali.“ Videla je, da ima sin slabo obleko in strgane ćevlje; tedaj je vzela izza nedrij denar, pa mu je rekla: „Sergij, slabo obleko imaš; tu sem ti prihranila nekaj denarja, na, kupi si obleko in ćevlje, da te ne bo zeblo.“ Potem so poćili strelji in toplo materino srce je nehalo biti.

Taka je mati! Taka je zemeljska mati. Marijina ljubezen je še moćnej-

Sv. Janez Bosko pred Marijo Pomočnico

ša, je še občutljivejša in bolj čuteča, saj jo je sam Bog zanetil v njenem srcu.

Marija more pomagati.

Tak je klic otrok v stiski. Vedo, da bo mati pomagala, četudi vse odpove, ako bo le v njeni moči. Marija pa je taka mati, ki more in hoče pomagati.

Marija more pomagati. Marija je naša soodrešiteljica, ker je mati Odrašenikova in ker je sošrpela v srcu neizrečene bolečine pod križem in jih darovala nebeskemu Očetu v spravo. Sv. Irenej pravi, da kakor je Eva zaslužila smrt z nepokorščino, tako nam je Marija s pokorščino zaslužila življenje.

Marija je kraljica, saj je mati Kralja kraljev; ona je mati usmiljenja.

Po Mariji nam prihajajo vse milosti od Jezusa Kristusa. Saj če je sošrpela s Sinom, je milosti zaslužila in

zato jih tudi deli. Sicer je pa Bog njo postavil k zakladnici in ji poveril delitev vseh milosti, kakor pravita sv. Efrem, sv. Bernard, in kakor zatrjuje ta tudi oba velika Marijina častilca Leon XIII. in Pij X. — V Belgiji obhajajo praznik Marije Srednice, ki ga je dovolil Benedikt XV.

Sicer pa, če nam je Bog po njej dal vir vseh milosti, Jezusa Kristusa, potem je kaj naravno, da nam tudi potočki — posamezne milosti — dotekajo po njej.

Marijo imenujejo „vsemogočnost na kolenih“, to je, Marija je s svojo prošnjo in priprošnjo vsemogočna pri Bogu. Marija torej more pomagati.

Marija hoče pomagati.

Marija bolje ve, česa nam je treba, kot mi sami. Kako je že bilo v Kani? Sama je opazila, da vina nimajo, sama od sebe je stopila k Sinu in ga prosila, naj jih reši iz zadrege. Vedela je, da ji Sin ne bo odklonil prošnje, pa čeprav bo treba storiti čudež.

Ali ne bo tudi v teh časih stopila pred svojega božjega Sina in rekla: „Poglej, Sin, vere nimajo, pomnoži jim vero! Miru nimajo, daj jim svoj mir! Krščanskega življenja jim manjka, daj jim to življenje!“

Marija je pribežališče grešnikov. Tudi grešniki so njeni sinovi in hčere, čeprav tako revni; in prav zato, ker so tako revni, se ji še bolj smilijo in še topleje prosijo zanje, da jih ne udari božja roka, ki se je že dvignila nad njimi. Saj je rekla pastirčkom v Fatimi: „Ne morem več zadrževati roke svojega Sina, ker grešniki nočejo nehati žaliti Boga.“ Torej ona zadržuje božjo roko, da ne udari. In ne bi bila udarila, če bi bili spregledali in delali pokoro.

Marija hoče pomagati, ker je mati s tako ljubečim srcem, kakor ga nima nobena zemeljska mati. Kdo bi torej ne imel zaupanja vanjo, kdo bi se v svoji stiski ne zatekel k njej, ki je Pomočnica Kristjanov?

Spomeniki pričajo.

Bolj ko bronasti in marmornati spomeniki pričajo o Marijini pomoči v izredno nevarnih časih za krščanstvo — Marijini prazniki. Praznik sv. rožnega venca, ki je bil ustanovljen za večni spomin na njeno pomoč proti grozeči turški velesili, ki je pretila, da kakor vroč vzhodni veter požge vse krščansko življenje.

Ko je novodobni strupeni dih francoske revolucije grozil, da zamori krščansko življenje, se je spet Marija postavila v bran. Priznali so to njeno pomoč vodilni možje tedanje dobe, zlasti papež Pij VII., ki se je srečno vrnil iz prežnanstva. V spomin na to njeno dobroto je ustanovil praznik Marije Pomočnice.

Pa ne samo krščanskim narodom, marveč tudi vsakemu posebej, je Marija skrbna mati; saj je tedaj, ko so mnogi kristjani ječali v mohamedanski sužnosti, vzbudila može, da so odkupovali jetnike in jih reševali. V spomin na to je bil ustanovljen praznik Marije rešiteljice jetnikov.

Vsa krščanska zgodovina je torej polna spomenikov Marijine pomoči. Naše božje poti, kaj pa šele svetovne, kakor so Lurd, Fátima... pa tem jasneje pričajo, da je Marija bila in je skrbeča in čuteča mati vsem svojim otrokom.

In danes?

Tudi danes, ko smo zaplavali v tako razburkano valovje strasti in ognja,

ko kar ne vidimo izhoda, tembolj, ko zija pred nami rdeči svetopisemski zmaj, in ko vsenaokrog ni drugega ko strahote, a pomoči od nikoder, nam je pogled prost edino še v nebo, k njej, k naši Materi. Ona nikogar še ni in ne bo zapustila, ki se je k njej zatekel, njo pomoči prosil.

Vendar je v Fátimi naročila, kaj nam je storiti, da bomo rešeni: moliti pridno sveti rožni venec, spokorno živeti in posvetiti se njenemu presvetemu Srcu! Pa ne zadostuje sama posvetitev, marveč tudi vse naše življenje mora biti krščansko.

Podoba njenega presvetege Srca mora kraljevati v vsaki slovenski hiši. Marija mora gospodovati v slovenskih domovih. Prežalostno bi bilo, ko bi v kakšni hiši morali zapisati pod njeno podobo: „Zapuščena mati.“

Še nikdar naš narod ni bil na tako kočljivi zgodovinski točki, kot je danes. Ali se bo rešil iz valovja? Bo se, ako bo ostal zvest Mariji. Sveta Marija Magdalena Paciška je videla na morju ladjico z vernimi Marijinimi častilci. Marija je bila na krmilu in je varno vodila ladjico v pristan. — To je naša podoba: na silno razburkanem morju smo. Ako se bomo zgrnili okrog Marije in jo častili s pravo pobožnostjo, potem bo ona tako krmarila naš čolnič življenja, da se bomo rešili iz tega vesoljnega potopa. Pri Mariji je pomoč, le po njej nam bo podeljena zmagá.

Dr. Fr. Knific

Utrinek

(Iz pisma bivšega Boskovega gojenca.)

„Jasnega aprilskega jutra sem obiskal don Boska. Nisem bil več sam. Božja previdnost mi je izbrala zvesto in krepostno tovarišico.

Prosila sva ga blagoslova. Podari nama dva rožna venca: ženi dá belega, meni z jeklenimi jagodami, in reče: ‚Molil bom za vaju, da bi se vedno rada imela!‘ — Ta rožni venec mi je najdražji zaklad... Nosil ga bom, kot ga je moja zvesta družica. Tudi na smrtni postelji...

Hotela sva dobiti še poseben blagoslov, da bi najina ljubezen razveseljevala tudi družino, ta božji nasad. — ‚To je pa druga reč,‘ pravi, odpre okno sprejemne sobe, pokaže na dvorišče, kjer se je številna mladina veselo zabavala, in reče: ‚Poglejta koliko sinov imam jaz... Če ne bosta imela svojih, mislita na druge...!‘ Na žalost, res nisva imela otrok... Da je bilo tudi to v božjih načrtih!“

Pet

Hudič

Da obstoji pekel, v katerem trpe hudobni angeli, je resnica naše svete vere. Hudobec je živo bitje in ni samo iz strahu porojena fantazija.

Res je sicer, da njegova temna dela na svetu ostanejo po večini skrita; vendar pa se le tu in tam zgodi, da po božjem privoljenju pokaže hudič svoje roge tudi na zunaj. To se zgodi največkrat tam, kjer se čuti najbolj ogroženega. Ker se ne more znesti nad Bogom, se znaša včasih nad njegovimi zvestimi služabniki.

V potrdilo naj navedem:

dolgotrajno nadlegovanje, s katerim je hudič mučil svetega arskega župnika*);

nadalje težave, ki jih je imel s hudobcem sv. Janez Bosko**)

in nazadnje delovanje satanovo v današnji dobi.

Sv. arski župnik Vianney in hudič

Celih 34 let je bil hudobec nadležen gost svetega arskega župnika. Koliko si je prizadeval hudič, da bi z neprestanim vznemirjanjem in kratenjem nočnega počitka vzel župniku voljo do molitve, žrtev, mrtvičenja in končno celo vnemo do apostolskega dela za zveličanje duš!

Sredi noči so se zaslišali močni udarci na vrata župnišča in peklenško vpitje je odmevalo od vseh strani maledga dvorišča.

Morda so tatovi? Župnik brž vstane in gre gledat. Nekdo ga je potegnil, ker ne vidi ničesar.

Naslednjo noč ne upa ostati sam.

Pokliče Andreja Verchèreja, pogumnega voznika iz vasi:

„Najbrž so tatovi, ali bi prišli spat v župnišče?“ prosi župnik.

„Prav rad! Počakajte trenutek, da pripravim puško!“

„Do sončnem zahodu“, tako pripoveduje voznik, „grem v župnišče in ostanem pri župniku do desetih, ko sva legla. Jaz v župnikovi spalnici, on pa v sosednji sobi. Nisem mogel zaspati.“

Okrog enih po polnoči se je sunkoma stresla kljuka. Stopnice so se za-

majale. Nekdo je s tolkačem udrihal po vratih. Župnišče se je treslo od temeljev do slemena.

Vzamem puško, odprem vrata, gledam, pa ne vidim ničesar. Opazil sem, da se mi tresejo noge, ki se mi še dober teden po tem dogodku niso umirile.

Župnik je prižgal luč in prišel k meni.

»Ste slišali?« me vpraša.

»Da. Saj sem vstal in pripravil puško. Ali je sodni dan ali potres?«

»Torej se le bojite?« me vpraša župnik.

»No, bojim se ravno ne. Toda čutim, da mi klecajo kolena: saj se bo hiša zrušila. Kaj je vendar to, gospod župnik?«

»Mislim, da je hudič?« je priznal sveti župnik.“

Naslednji večer spet prosi voznika, da bi prišel k njemu.

„Gospod župnik, imam kar dovolj!“ in ni prišel.

„Smeh me je lomil, ko sem videl mojega ubogega Verchèreja. S puško v roki se je ves tresel in je pozabil, da jo ima v roki,“ se je gospod župnik pozneje večkrat šalil na voznikov račun.

Naslednje dneve so hodili močnejši fantje iz vasi „odganjat strahove“. Donavljali so se isti neredi, pa nihče razen župnika ni slišal več ničesar.

Svetnik je bil vedno bolj nemiren. Vso zadevo je nosil sam v srcu, ne da bi jo komu razodel.

Neko noč, ko je zapadel nov sneg, je nastal na dvorišču šunder, kot bi se spoprijeli dve armadi kozakov. Vse ozračje je bilo prenasičeno z zmešano in nerazumljivo govorico. Župnik je šel gledat, pa nikjer nobene stopinje.

Počasi se je prepričal, da ga vznemirja hudobec.

Preden je zvečer legel, je prebral še stran ali dve iz Življenja svetnikov. Nato je med molitvijo začel s krvavimi pokorili. Ko se je vrgel na nizko slamnjačo, se je navadno začelo:

Župnišče se je streslo in nekdo je močno razbijal po vežnih vratih; ne

* Glej Trochu: Il curato d'Ars. Str. 268—293. Marietti, Torino, 1943.

** Glej Memorie Biografiche di D. Bosco, vol. VII, str. 68—76.

da bi slišal hojo po stopnicah, je svetnik z gnusom občutil, da je hudič blizu.

„Nikoli ga nisem vabil, naj vstopi,“ je med bridkim nasmehom in žalostjo pravil svetnik, „pa pride vseeno.“

Nato se je začel ples. Hudobec je ostal skrit, njegova dela po so le kazala preveč vidno, da bi mogli dvomiti o njegovi navzočnosti. Miza, pohištvo, police, knjige in obleka, vse se je mešalo v divjem vrtincu po sobi. Med truščem se je zadiral divji glas:

„Vianney, Vianney!... Krompirjevec!... Še nisi mrtev?... Ti bom že jaz pomagal!“

Med pišem in sikom se je slišalo rjovenje divjih zveri, bevskanje psov in svinjsko kruljenje.

Često je župnik čutil, kakor da mu podgane lezejo po vsem životu, drugič zopet ga je zbudilo šumenje čebel; „maček“, kakor je imenoval hudobca, ga je hotel vreči s postelje. Znamenje svetega križa je odpodilo peklenško sodrgo.

Da hudobec res prav posebno razsaja v kraju, kjer se čuti najbolj ogroženega, nam spričuje naslednji dogodek iz svetnikovega življenja:

Triindvajsetega januarja 1840 je prišla v Ars neka žena k spovedi v kapelo svetega Janeza Krstnika. Kakih deset ljudi je še čakalo v vrsti za spoved, ko pristopi ta ženska k spovednici. Dolgo časa nepremično kleči, ne da bi začela spoved. Svetnik jo ponovno in ponovno povabi, naj pove svoje grehe. Tedaj se na mah zasliši škrtajoč in močan glas, ki pravi:

„Nimam na vesti več kot en sam greh. Kdor želi od njega sadov, jih lahko dobi, kolikor hoče... Dvigni svojo roko in odveži me! Včasih jo dobro dvigaš tudi zame, ki sem ti pogosto prav tu ob spovednici.“

„Tu quis es?“ (Kdo si?), vpraša svetnik po latinsko.

„Magister Caput“ (Glavar), odgovori hudič. Nato začne zmerjati v francoščini:

„Oh ti, črna krastača, kako me trpinčiš! Vsak dan praviš, da boš odšel, pa si še vedno tukaj. So tudi druge črne krastače, pa mi ne dajo toliko trpeti.“

„Bom pisal prevzvišenemu, da te pride izganjat“... mu zagrozi župnik.

„Tresel ti bom roko, da ne boš mogel napisati pisma... Ti bom že pokazal!... Še nisi poginil... Brez te (pokaže z zaničljivo kretnjo Brezmadežno), ki je tam gori, bi ti mi že pokazali; toda Ona te varuje z onim velikim zmajem, (svetim Mihaelom), ki je pred cerkvenimi vrati... Povej mi, zakaj tako zgodaj zjutraj vstajaš? Zakaj si pokoren škofu? Zakaj pridiguješ tako preprosto? Vsi te imajo zaradi tega za nevedneža. Zakaj ne pridiguješ bolj učeno kot po mestih?“

Sveti župnik je napodil skušnjavca.

Podobno se je ponavljalo skozi 34 let. Vkljub temu moč teme ni mogla zmanjšati župnikove apostolske gorečnosti. V teh bridkosti in preizkušnjah se je krepila njegova sveta duša, dokler ni po božjem privoljenju nastopil tudi zanjo globok mir.

Danes slavi ta veliki svetnik svojo veličastno zmago nad safanom v nebesih v koru mogočnih priprošnjikov zoper zalezovanje hudičev.

Don Bosko v boju s hudičem.

Skoraj istočasno, kot arski župnik v svoji skromni fari, se je Janez Bosko, revni in goreči duhovnik iz Bec-

Arski župnik, sv. Janez Vianney (1786 do 1859) razlaga katekizem.

chijev, boril zoper angela teme in njegove zlobne naklepe.

Hudič si je na sto načinov prizadeval, da bi zmanjšal don Boskovo gorečnost, da bi strl z dolgofrajnimi mukami in vznemirjanjem njegovo odporno naravo. Dobro je namreč vedel hudobec, da bi pomenilo streti don Boska, v kali zatreti Salezijansko družbo, ki mu bo iztrgala iz kremljev toliko mladine.

Zato ni čudno, da se je v hipu, ko je don Bosko dopisal zadnjo stran salezijanskih pravil in jih zaključil s stavkom: „Vse v večjo čast božjo“, začela med svetim ustanoviteljem Sa-

lezijanske družbe in hudičem borba tudi na zunaj.

Prva pravila Salezijanske družbe — vojna napoved satanu — so ležala na don Boskovi pisalni mizi. Svetnik ugasne luč in leže spat. Po sobi je na mah završalo, miza se je zazibala, črnilnik se je prevrnil, da se je njegova črna vsebina polila po rokopisu, ki ga je vrtnec med strašnim rjoventjem dvigal v zrak, metal ob tla, mu obračal liste, da se je vse popackalo in ni bilo mogoče ničesar več prebrati.

Don Bosko je moral začeti znova z delom.

Dalje prihodnjič.

„Bog v nebesih in jaz na zemlji po ničemer tako ne hrepeniva kakor po molitvah in žrtvah za duhovnike... Prosimo Boga, naj nam dá svetih duhovnikov! Ako bomo te imeli, bo prišlo tudi drugo, ako pa nam bo teh manjkalo, nam tudi vse drugo nič ne koristi.“

Dij XI.

Marijin sklad

Pod tem naslovom je v starih dobrih časih imel Salezijanski vestnik posebno majniško prilogo. Ta priloga je bila posvečena predvsem vzgoji duhovskega naraščaja. Obsegala je nekak obračun o storjenem delu, kakor tudi proračun ali načrt za delo v prihodnosti. Mimo tega pa je ta priloga še ljubeznivo in nevsiljivo opominjala vse sotrudnike in sotrudnice, naj po svojih močeh tudi gmotno podpirajo Marijin sklad, to je tisti sklad, iz katerega zajema Salezijanska družba na Slovenskem sredstva za vzdrževanje in za vzgojo salezijanskih poklicev.

Preden en sam poklic dokončno dozori in preden en sam salezijanec dokonča svoje učenje, da more n. pr. kot duhovnik na delo med mladino, preteče mnogo let in stane mnogo denarja. Koliko denarja in časa je treba šele za 10, 20, 30 ali 40 poklicev! Salezijanska družba nima posestev ali kapitala v bankah, zato je

v tem popolnoma odvisna od dobre volje sotrudnikov in sotrudnic. Letem je namreč don Bosko naložil, naj gmotno pomagajo njegovim sinovom pri vzgoji poklicev. Tu imajo lepo priložnost, da storijo kaj dobrega. Z miloščino lahko zagotovijo sebi božji blagoslov, mnogim dobrim mladencem pa pripomorejo, da dosežejo svoj sveti cilj, ki bi ga brez njihove pomoči morebiti nikoli ne dosegli.

Salezijanska družba na Slovenskem vzdržuje letos s pomočjo sotrudnikov 18 bogoslovcev, 10 klerikov asistentov, 14 klerikov študentov, 6 novincev in delno tudi več revnih dijakov. To je za današnje čase sicer veliko, a vendar prijetno breme. Kajti ko se bodo razmere spremenile, bo treba mnogo delavcev. Zato že sedaj skrbimo, vsakdo po svojih močeh, da bomo kos nalogi, ki nam jo pripravlja božja previdnost. K tej skrbi spada tudi Marijin sklad, ki se njega viri ne smejo posušiti.

V slovenskem salezijanskem vrtu bo letos po skupnem prizadevanju dozorelo troje zlahtnih sadov. Trije novomašniki bodo stopili pred Gospodov oltar. Trije don Boskovi sinovi, katerim so na poti k oltarju pomagali tudi salezijanski sotrudniki in sotrudnice, zlasti tisti, ki so prispevali v Marijin sklad. To so tile gospodje:

Valter Dermota od Sv. Jurija ob Ščavnici v Slovenskih goricah;

Janez Mernik iz Gabrca, Galušak, župnija Sv. Jurij ob Ščavnici v Slov. goricah;

Marjan Vrhovec iz Ljubljane.

Darujemo ti, Gospod, kelih zveličanja in prosimo tvoje usmiljenje, naj se s prijetnim vonjem dvigne pred tvoje božje veličastvo, v naše in vsega sveta zveličanje. Amen. — (Darovanje vina pri maši)

Zakasneli poklici

Dolje, ki se je odpiralo don Boskovim sinovom, je postajalo vedno obširnejše. „Kje najti toliko delavcev, da bodo zmogli vse to delo?“ je premišljeval don Bosko, obenem pa prosil Pomočnico kristjanov, naj mu pripelje duhovskih poklicev. In glej, kakor vedno tako mu je Marija tudi zdaj uslišala prošnjo.

Nekega dne leta 1875. je spovedoval v zakristiji gojence. Kar ga prevlada misel o pomanjkanju duhovskih poklicev. Pred seboj je videl množico dečkov, hrepenečih po duhovskem stanu, in si mislil: Kdo ve, koliko izmed teh tisočev ne bo moglo nikdar doseči svojega cilja. In koliko let bo še treba, preden ga bodo dosegli tisti, ki bodo vztrajali. Pomanjkanje duhovnikov pa je toliko! „Ko sem bil tako ves poglobljen v to misel, se mi je zdelo.“ tako pripoveduje don Bosko sam, „da sedim v sobi pri mizi in držim v rokah zapisnik gojencev. Vprašal sem samega sebe: „Kako je vendar to? Tu v zakristiji spovedujem dečke in sem v sobi pri mizi? Ali sanjam? Ne: tu je v resnici zapisnik, tu je miza, kjer navadno pi-

šem.“ — V tem zaslišim tik sebe glas: „Ali hočeš spoznati, kako boš najlaže in najhitreje pomnožil število duhovnikov? Poglej zapisnik in boš videl kaj ti je storiti!“ — Pogledal sem in potem zavrnil: „Tu imam zapisnik letošnjih in prejšnjih gojencev in nič drugega.“ — Zamišljen sem listal zapisnik in razen imen nisem opazil ničesar. Nato sem premišljeval: „Ali sanjam, ali bedim? A vendar, jaz sem v resnici tukaj pri mizi in glas, ki sem ga slišal, je bil pravi glas. — Hitro planem kvišku, da bi pogledal, kdo je govoril. Gojenci, ki so čakali na spoved, so mislili, da mi je slabo in so priskočili. Na zagotovilo, da ni nič hudega, so se umirili, jaz sem pa spovedoval dalje.

Prišedši po spovedovanju v sobo, sem pogledal na mizo in sem res opazil zapisnik tedanjih in bivših gojencev in nič drugega. Pregledoval sem ga, toda načina, kako priti do duhovnikov, nisem našel. Pregledal sem druge zapisnike, ki sem jih hranil v sobi, potem sem zahteval še druge, a vedno zaman. Le to sem opazil, da izmed toliko dečkov, ki se

Molimo, veliko molimo, da bi nam Bog dal veliko svetih in gorečih duhovnikov! Pa tudi gmočno radi pomagajmo, da bodo tudi revnejši mladeniči mogli doseči ta sveti cilj. Darujmo za Marijin sklad!

že kot otroci poprimejo učenja, da bi postali duhovniki, komaj dva izmed desetih dosežeta cilj, dočim ga izmed tistih, ki začno študirati bolj odrasli z namenom, da postanejo duhovniki, dosežejo svoj cilj večinoma vsi, namreč osem izmed desetih in to v krajšem času in z manjšim trudom. Prišel sem tedaj do zaključka: „Ti so bolj gotovi in lahko hitreje izvrše učenje, in prav to sem želel. Treba tedaj, da odprem nekaj zavodov izključno zanje.“

Prvi tak zavod je odprl v San Pier d'Areii. Iz hvaležnosti do Marije, ki mu je navdihnila to misel, je posvetil novo ustanovo Mariji Pomočnici kristjanov, gojence teh zavodov pa imenoval Marijine sinove.

Podobnih zavodov, ki jim pravimo

„zavodi za zakasnele poklice“, je že lepo število. In prav ti zavodi so nam dali najlepše duhovske in misijonske poklice. Glavni in najbolj delavni misijonarji Salezijanske družbe so prišli večidel iz njih. Tako n. pr. misijonarji Unia, Olive, Milanesio, Balzola, Malan in več drugih, ki bodo ostali ovekovečeni v zgodovini salezijanskih misijonov.

Pred vojsko smo tudi na Slovenskem imeli zavod za Marijine sinove. Marijanišče v Veržeju. Tu so se pod varstvom Matere dobrega sveta in s podporo velikodušnih sotrudnikov in sotrudnic idealni mladeniči pripravljali in vzgajali za službo pri oltarju. Če bi, kakor don Bosko, pregledovali veržejske zapisnike, bi našli, da je ta zavod v tridesetih letih svojega obstoja dal zelo lepo število duhovskih poklicev. Skoraj tri četrtine slovenskih salezijancev je raslo v Marijanišču v Veržeju. Poleg tega pa še cela vrsta svetnih duhovnikov in drugih redovnikov. Zadnji dijaki, ki so še pred leti bili v Veržeju, se zdaj šolajo na Rakovniku pod varstvom Marije Pomočnice. Mnogi pa čakajo boljših časov, da se bodo spet mogli uvrstiti med Marijine sinove.

Dr. Jože Valjavec

O Bog, ki si nam v čudežnem Zakramentu spomin svojega trpljenja zapustil, daj nam, te prosimo, svete skrivnosti tvojega telesa in tvoje krvi tako častiti, da bomo sad sad tvojega odrešenja vedno v sebi čutili. Ki živiš in kraljuješ.

(Mašna molitev na praznik sv. Rešnjega Telesa.)

Z Lisičjega do Gorice

Dragi gospod urednik!

Lep čas je že potekel, kar se Ti nismo z Lisičjega oglasili. In vendar smo ta čas marsikaj spomina vrednega doživeli, kar bo zanimalo Tebe in tudi naše prijatelje, sotrudnike in sotrudnice.

Lansko poletje je Lisičje zopet oživilo: bogoslovci so prišli na od-dih. A niso samo počivali: prav tako, le da v manjšem obsegu, kot prejšnje leto kleriki so tudi oni znali za koso, vile in grablje prijeti — pomagali so pridno sosedom pri košnji, žetvi in mlačvi. Celó nekaj razvedrila so prinesli ljudem za težke dni: za Veliki Smaren so pripravili na notranjem grajskem dvorišču zelo posrečen koncert ljudskih pesmi. — Pomagali so tudi ob nedeljah pri krščanskem nauku za mladince: kar v tri oddelke smo razdelili fante, da so starosti primerno dobivali pouk v verskih resnicah.

Za Mali Šmaren so mladinci doživeli nekaj posebnega. Kljub žičnim oviram in betonskim bunkerjem se nam je posrečilo prodreti v Ljubljano: k Mariji smo poromali; obiskali smo jo dopoldne na Rakovniku, popoldne pa v stolnici. Bil je to lep in vesel dan. Tudi deklíce, članice Marijinega vrta, so eno naslednjih nedelj nameravale isto storiti, a so čudni dogodki, ki smo jih začeli doživljati po 8. septembru, vse to preprečili.

Dvanajstega septembra 1943 je namreč Škofljica z Lisičjim prišla pod kummiste. Bogoslovci so po naročilu predstojnikov morali takoj oditi v Ljubljano. Za vse, ki so ostali, pa so se začeli nerodni časi. Koj drugi teden smo dobili precej vojaštva v grad. Kako bi ne, ko je pa nekaj sto metrov od gradu tekla „državna meja“, oh, kaj državna meja — fronta, prava bojna črta! Prva posledica tega položaja je bila, da je bila služ-

ba božja za ljudi v gradu prepovedana: zadnjo nedeljo v septembru smo se morali preseliti v laniško cerkev. Otroci so se razkropili: s Sel in Lavrice sploh niso mogli prihajati, druge pa so vabili in silili k pionirčkom in mitingom in vedi Bog, kam še vse. Pa je večina ostala don Bosku zvesta.

Zelo neprijetne stvari smo doživeli prvo soboto v oktobru. Že dopoldne so začele padati granate okoli Lisičjega; po kratkem odmoru opoldne pa je začelo kar odmevati od strahovitih eksplozij po Lanišču in okoli Lisičjega. Najhuje je bilo okrog 5, ko so granate padale v neposredni bližini gradu. Kar nas je bilo sbratov v gradu, smo se tiščali na stopnišču in molili rožni venec, da bi nas Marija obvarovala vsake hujše nesreče. In nas je res: okoli 20 granat je padlo v neposredni bližini gradu, na grad nobena. Ne poslopju ne kateremu izmed nas se ni nič hudega pripetilo. Danes se dobri naši Maferi, Mariji Pomočnici, javno zahvaljujemo za njeno dobrotno varstvo.

Toda dan še ni bil končan; čakalo nas je še hujše presenečenje. Ko smo se trudni in zbiti spravljali spat, je prišla komunistična patrola, nas vse segnala ven in namesto v posteljo smo morali v Škofljico. Pa niti do Škofljice nismo prišli: na glavni cesti je že čakala skupina ljudi, tudi aretiranih, tem so nas pridejali in vsi skupaj smo zvečer ob 10 morali v Grosuplje — v zapore. Ne da bi nas kaj zaslišali, so nam naslednje jutro ponudili dva vozička: eden ali dva od nas naj bi šla po našo ropotijo, kajti v grad se ne bomo smeli več vrniti. In sta dva res šla; s pomočjo nekaterih dobrih ljudi sta pobrala, kar se je v tako kratkem času dalo, in do večera pripeljala v Grosuplje. Tu so potem oblastniki do-

ločili, da se dva duhovnika lahko vrneča v grad, da bosta skrbela za službo božjo, ostali pa bodo morali naprej. V ponedeljek 4. oktobra sva se z g. ekonomom res vrnila v Lisiče, druge so poslali v Stično, od tam pa čez dva dni v Pleterje — v konfinacijo. Šele letos zadnje dni februarja so se nekateri vrnil, nekateri pa šele marca. A tudi midva,

liko spravili v tir, da je decembra prišlo v grad nekaj novih sobratov in smo začeli spet z redno službo božjo. Otroci so spet začeli prihajati — mladinci v mladinski dom, deklice v Marijin vrtec. Celo Miklavž nas je obiskal — zaradi vojnih razmer z majhno zamudo in skromnejšim spremstvom, a prišel je vendar. V tem času smo dobili nove goste, domobran-

Pročelje salezijanskega zavoda v Gorici

ki sva se vrnila v grad, nisva imela miru. Dasi se za drugo nisva brigala, kot da sva skrbela za službo božjo v Lanišču in na Gumnišču, sva bila rdečim gospodom na poti: zadnje dni oktobra so naju ponovno vtaknili v ječo.

Najbrž bi se to pot zadeva huje končala kot prvič, pa so naju nemške čete pravočasno rešile in sva se po desetih dneh odsotnosti srečno vrnila. Dom sva dobila precej razdejan; rdeči gostje so ob slovesu odnesli poleg drugih stvari nekaj dragocenih življenjskih potrebščin; pa smo v teku enega meseca le vse to-

ce, s katerimi smo se pa vedno dobro razumeli.

Zadnje nedeljo v januarju smo obhajali praznik sv. Janeza Boska. Lepo je bilo dopoldne v kapeli pri vseh treh mašah, nič manj pa tudi popoldne, zlasti še pri shodu sotrudnic. V polnem številu so se zbrale k letnemu sestanku in pazljivo sledile besedam bivšega ravnatelja, g. Pušnika, ki jim je zanimivo podajal pomen in zgodovino Zveze salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic.

Naj tu pohvalim delavnost in gorečo vnetje naših sotrudnic. Pred enim letom smo na Lisičjem ustano-

Nadaljevanje na 3. strani platnic.

Kdor prostovoljno podpira komunizem in mu s tem pomaga doseči njegove brezbožne cilje, ta podpira borbena brezboštvo in zato smrtno greši, hujše kakor bi grešil s krivoverstvom, in se je sam izločil iz živega krščanskega občestva vernikov v Cerкви. Sodelovanje z brezbožnim komunizmom je brez greha nemožne.

Pomoč kristjanov

Pomočnica zmagoslavna,
ti si kači strla glavo,
ti si svetu dala slavo,
pričajo stoletja davna.

Pridi, jasna Luč domača,
pošlji topel žar iz mraka;
kakor mati v oknu čaka
z lučjo sina, ki se vrača.

Ti od zmage in do zmage
vodiš božji rod, Judita:
pahni v brezna vekovita
tvojega rodu sovrage!

Stori naša pota ravna,
holme naših src ponižaj;
večni zmagi nas približaj,
Pomočnica zmagoslavna!

Silvin Sardenko

Pomočnica kristjanov

Bilo je leta 1809. Cesar Napoleon je zahteval od Dija VII. naj se odpove svoji svetni oblasti in državi. Ker se papež ni vdal, ga je ukazal ukleniti in odpeljati v ječo v Fontainebleau (Fontembló). V tej stiski se je papež zatekel k Mariji, jo prosil pomoči ter obljubil, da bo, če ga reši, vpeljal praznik Pomočnice kristjanov.

Napoleon je s svojo zmagovito vojsko pridrl na Rusko. Ko je slišal, da je papež svojo usodo izročil Mariji, nješa pa izobčil, se je prezirljivo zakrohotal in rekel: „Mar papež misli, da bodo zaradi njegovega izobčenja padale puške iz rok mojim vojakom?“

Da se je vendar prav tako zgodilo. Leta 1812. je nastopil grozen mraz, kakor ga že več let ni bilo; in prav ta mraz je uničil Napoleonovo vojsko na Ruskem. Njegova moč je začela naglo pojemati.

To je rešilo papeža. Dne 24. maja 1814. se je med velikim navdušenjem katoličanov vrnil v Rim. V znamenje hvaležnosti je postavil praznik Marije Pomočnice kristjanov.

Leto pozneje (1815) se je rodil Janez Bosko, veliki častilec Marije Po-

močnice kristjanov in goreč širitelj njenega čiščenja.

Zdi se, da ustanovitev praznika pomočnice kristjanov in rojstvo velikega častilca in širitelja tega čiščenja ni zgolj po naključju tako blizu skupaj. Bog je vedel, da čakajo svet hudi časi, ko bodo ljudje potrebovali nebeške tolažbe in pomoči; vedel je, da se bliža čas, ko bodo posebno kristjani v hudih težavah in stiskah; zato jim je hotel dati tolažbo in pomoč, in sicer po Mariji. In da bi mogočna Devica vzbujala večje zaupanje, je urenil tako, da je sveta Cerkev Mariji nadela častni naslov „Pomočnica kristjanov“.

Tolažbe poln je ta naslov za trpeče kristjane, zlasti zdaj, ko jih toliko milijonov trpi in preliva solze in kri: tolažbe poln za kristjane, zelo ljub pa Bogu in Mariji.

Bog, ki je prihranil to čiščenje zlasti za te tako razburkane čase, želi, da bi se z zaupanjem zatekali k Mariji; zdi se, da se po vsej zemlji, kjer prebivajo kristjani, razlega njegov vabeči glas: „Kristjani, zatekajte se k Mariji! Ona je pomočnica kristjanov. Sveta Cerkev je ni oven-

Družina salezijanskih svetnikov okoli Marije Pomočnice

čala zastoj s tem tako častnim naslovom; dala ga je zlasti za te težke čase. Pohitite k Mariji Pomočnici kristjanov, v njenih rokah je vaša rešitev!"

Hkrati pa se zdi, da slišimo tudi glas Marije Device, ki ponuja pomoč vsem kristjanom, ki so dobre volje. Polna usmiljenja kliče krščanskim narodom: „Jaz sem pomočnica kristjanov. Kristusova Cerkev me je po volji

Vsemogočnega slovesno imenovala za vašo pomočnico. Največje veselje mi je, pomagati potrebnim. Prosite in boste prejeli!"

Ta milo proseči glas pa spremljajo goreče besede, ki jih je klical zemljanom sv. Janez Bosko, apostol tega češčenja, besede, ki polne ognja vabijo kristjane: „Kristjani, ne pozabite, da je Marija pomočnica kristjanov, torej pomočnica vaša. Ste žalostni? Pojdite k njej; Pomočnica kristjanov vas bo znala potolažiti! — Ste v stiskah? Pohitite k njej; Pomočnica kristjanov vam bo olajšala trpljenje! Trpite? Obrnite se k njej; Pomočnica kristjanov vam bo olajšala trpljenje! — Ste v nevarnosti? Zatecite se k njej; Pomočnica kristjanov vas bo vzela pod svoje varstvo!"

Tako odmevajo klici po zemlji, zlasti po krščanskih deželah, vabijo in obljublajo pomoč. Tako nas vabi Bog sam, vabi nas Marija, ovenčana s častnim naslovom „Pomočnica kristjanov“; vabi sveta Cerkev in vsi veliki častilci Marije Pomočnice; vabijo nešteti kristjani, ki so po Mariji Pomočnici kristjanov prejeli obilno dobro in zdaj polni hvaležnosti kličejo vsem pomoči potrebnim: „Zatekajte se k Pomočnici kristjanov, pa boste tudi vi okusili njeno usmiljenje.“

Dr. J. V.

Zahvale

Ob boleznih sestrice in brata sem se zatekla k Pomočnici kristjanov in uslišana sem bila. Prepričana sem, da jima je Ona izprosila zdravje. Obljubila sem javno zahvalo in majhen dar. Kdor je v stiski, naj se zaupno zateče k Mariji Pomočnici in gotovo bo uslišan. — Marija P., Sostro.

Prisrčno se zahvaljujem Pomočnici kristjanov za srečno vrnitev člana naše družine in za pomoč v veliki družinski stiski. Polna hvaležnosti spolnjam obljubo. Vsi, ki trpite, kličite Marijo; pri njej boste našli pomoč! — D. J.-e. Ljubljana.

Polni hvaležnosti se iskreno zahvaljujemo Mariji Pomočnici kristjanov za pomoč v veliki stiski. Ze tretjič so našo

vas napadli komunisti. Poveljniki so jih priganjali, da morajo za vsako ceno pridobiti postojanko. V tej stiski smo se zatekli k Pomočnici kristjanov. V največji sili je prišla pomoč: opazili so bližajoče se avtomobile in se spustili v beg. Bili smo rešeni. V zahvalo za pomoč pošiljamo zbrani dar. — V. L.

Nadalje se zahvaljujejo: Kastelic Marija in Jerica (Grosuplje) za pomoč in rešitev. — Družina J. (Ljubljana) za rešitev sina. — Gornik Antonija (Litija) za uslišano prošnjo. — Jančar Marija (Ljubljana) za vrnjeno zdravje. — Kastelic Pepca (Zagradec) za ozdravljenje. — E. A., M. K., V. F. (Ljubljana) za uslišane prošnje.

Ob spominu

Tridesetega maja bo leto, ko smo se Slovenci na Rakovniku pred čudodelno podobo Marije Pomagaj slovesno posvetili Marijinemu bremadežnemu srcu. Kaj vse smo že od takrat doživeli. Marsikaj smo že pozabili. Spomin na lansko posvetitev pa je ostal živ in lep, kakor svetla zvezda med črnimi oblaki v viharni noči.

Lep spomin! Veseli smo ga. Vendar je to vse premalo. Skof nas niso lani zato zbrali pred Marijino podobo, da bi imeli potem za mnogo let lep spomin. Škofova želja je bila in je še sedaj, da bi tista velika

narodna posvetitev odjeknila v vseh Slovencih, posebej pa še v slovenskih družinah. Kar smo takrat skupaj izpovedali, naj sedaj izpove še vsaka družina. Šele takrat, ko se bo vsaj večina slovenskih družin, če že ne vse, zbrala v svojih domovih pred Marijino sliko ali kipom ter se iskreno in resno posvetila njenemu srcu, šele takrat bo lanska velika narodna posvetitev začela prehajati v življenje in dobivati svoj pravi pomen. Takrat bomo pa tudi upravičeno smeli upati, da bo Marija nad nami izpolnila svojo obljubo, ki jo je dala v Fátimi.

Vabila vsem družinam okoli Rakovnika

Lanska slovesnost posvetitve nam ne sme ostati samo lep spomin. Zato se čimprej pripravite na posvetitev doma. Tiste matere in očetje, ki ste letos opravili na Rakovniku duhovne vaje, boste to lahko prav kmalu naredili, ker že vsi veste, za kaj gre. Vse dni smo se namreč pogovarjali in razmišljali o krščanski družini. Vsi ste duhovne vaje končali z odločnim sklepom: „Moja družina mora postati oziroma ostati krščanska. K temu naj pomaga Marija, ki ima dobro materinsko srce. Zato naj bo moja družina odslej Mariji posvečena in izročena. O obredu posvetitve smo pa rekli, da je le slovesna zunanja potrditev odločne volje, da ostanemo božji in Marijini.“

Tako je v našem kraju na posvetitev že pripravljenih okoli 200 družin. Zadnje dni pred posvetitvijo naredite tako, kot je povedano v knjižici „Posvetitev družin“. Dobite jo pri Katrci in v vsaki knjigarni. Najbo-

lje pa je, da se pomenite z duhovnikom. Marijin mesec maj bo za posvetitve zelo primeren. Ko boste sami mislili na to, ne pozabite na družine svojih sorodnikov in prijateljev. Pomagajte jim z nasvetom in delom, da bodo tudi oni to storili. Ne smemo prej mirovati, dokler slednja družina ne bo postavila Marijine podobe na častno mesto v svojem stanovanju in se pred njo izročila nebeški Materi.

Te dni ste pa dobili tudi še posebno vabila, ki so jih poslali župniki svojim faranom. Ta vabila ste prav gotovo skrbno prebrali. Tudi otroci vam bodo iz šole prinesli še kaj. Naj vam to ne bo nadležno. To vse naj vam bo dokaz, kako cerkveno vodstvo želi, da bi se čimprej vsi odločili za posvetitev. Tisti, ki ste se že posvetili, ne pozabite pogosto moliti za one družine, ki za to niso še dosti navdušene. Gospodar src je namreč Bog.

Ne odlašajte s posvetitvijo družine! V majniku je za to najboljši čas.

Alacm... in če bi padale bombe

Kaj takrat? Ker je nevarnost za življenje velika in ker je rešitev duše le najvažnejša naloga, zato je papež Pij XII. za čas te vojske vernikom vsega sveta dovolil naslednje: Kadarkoli je kak kraj ali mesto napadeno iz zraka, lahko prejme vsakdo popolni odpustek, če se skesa svojih grehov, obudi v duši ljubezen do Boga in v kakršnemkoli jeziku pobožno reče „Moj Jezus, usmiljenje“.

Ker vse to lahko naredimo v enem samem trenutku, je to res velika dobrota za tak čas, ki nas ga Bog obvaruj. Za varstvo teles građe zaklonišča. Prav je to! Še bolj pa je treba skrbeti za dušno varnost. Zato bo koristno in celo potrebno, da se v tem vadimo že pred napadom, da bomo takrat mogli sebi in tudi bližnjemu hitro pomagati. Kdor ne ve, kako bi, naj vpraša duhovnika.

Iz cerkve

LETOSNJE ŠMARNICE (vsak večer ob 8) bodo prav lepe in primerne za današnje dni. Govori bodo taki, kakor so napisani v knjigi „Šmarnice Marije Pomagaj“. To knjigo si lahko kupite v knjigarnah za 20 lir. Kdor ne bo mogel hoditi k šmarnicam v cerkev, posebno bolniki, naj vsak dan doma prebere govor za tisti dan in moli litanije Matere božje. Ko bodo zvečer zvonili šmarnični zvonovi, se v duhu pridružite vernikom v cerkvi. Tako bomo vsi opravljali šmarnično pobožnost.

LANSKE ŠMARNICE so bile lepo obiskane. Cerkev je bila skoraj premajhna. Z vsem smo bili zadovoljni. Le otroci so včasih pobožnost motili. Posebno deklice so včasih kar pozabile, da je cerkev hiša božja. Letos tega ne sme biti. Če pripeljete s seboj tudi svoje male bratce in sestrice, jih morate doma naučiti, da bodo v cerkvi molčali. Saj to razumejo celo čisto majhni otroci. Če pa se ne dajo ukrotiti, naj ostanejo doma.

STISKA PRI CERKVENIH VRATIH, posebno na moški strani, je včasih prav nerodna. Zlasti med šmarnicami je bilo včasih ob vходу tako zabasano, da ljudje niso mogli v cerkev. Spredaj pa ni

manjkalo prostora. Zato pojdite bolj naprej od vrat, da bodo lahko tudi zamudniki še dobili kaj prostora.

RED V CERKVI je že od nekdaj tak, da je desna stran za moške, leva pa za ženske. Tako je določeno tudi v cerkvenih postavah. Zato naj se za čas službe božje poslovita celo mož in žena in gresta v cerkvi vsak na svojo stran. Saj ni nevarnosti, da bi se kdo zgubil. Tega reda se bo treba držati seveda tudi pri šmarnicah. Zato ne pozabite.

ŠE NEKAJ! Lani smo prosili, naj bi med šmarnicami mlajši stali in pustili sedeže za starejše. To je zahteva srčne omike. Zato boste gotovo tudi letos mlajši radi tako naredili. Šolski otroci bodo pa itak imeli spredaj svoj prostor.

KROMPIR IN FIŽOL. Nekoč so vrtove krasile lepe rože, sedaj pa je vsakemu vrtu in gredicam najlepši okras krompir in fižol. Zato bo zakristan letos težko dobil cvetja za oltarje. Če boste na vrtovih v kakem kotičku vendar le še pustili kaj rož, jih v majniku radi prinesite v cerkev, da bodo krasile Marijin oltar in služile v čast božjo. Prav je, da vsi skrbimo za lepoto hiše božje.

Našim materam za materinski dan

„Ko je Bog človeku ustvaril srce, je položil vanj vso obilnost čiste, svete ljubezni. Ljubezen, največji božji dar, se pa razodeva najprej preljubi materi. Mati je srcu največja dragotina; mati je zaklad vse lepote in dobrote. Po materi izteza zapuščeno dete svoje nežne ročice, „mati“ je prva

beseda, ki jo izrečejo njegova usteca, ter za vse bodoče čase najslajša otroškemu srcu. Materino naročje je otroku raj in materine slike ne pozabi, čeprav jo krije gomila že toliko let. Spomin na mater ga spremlja do konca in še ob smrtni uri mu tolaži sree živo upanje, da se bo za večno združil s pre-

drago materjo.“ (Luiza Pesjakova).

Kako naj vam častitam, drage matere?

Ko bi bil pesnik, bi spesnil pesem o največji, o najlepši, najčistejši ter najmočnejši ljubezni, ki preмага vse ovire, ki celi najbolj skeleče rane, ki je močnejša nego ves svet — pesem o materini ljubezni — ki se prične ob spočetju pa prepleta kot zlata nit vse življenje otrokovo, do groba in še preko njega. In to pesem bi posvetil vam, slovenske matere.

Ko bi bil pisatelj, bi spisal slovenski mladini povest, dolgo in resnično povest o materi, kako nastopi mlada, lepa, vsa polna življenja, s smehljajem na ustnah in s prvim detetom v naročju — dolgo in težko življenjsko pot na sveto goro Kalvarijo.

Sveži so njeni koraki, pokončna nje hoja — ob njeni poti polno cvetja in okrepčujočih sadov pa bistrih studencev, na cesti le tu in tam kak kamenček. Toda pot je vedno težavnejša, ožja in v hrib se vije. Cvetja ob njej je vedno

dila pred njo in jo bo hodila za njo vsaka slovenska mati — prav tista pot, ki jo je hodila nekdam tudi sveta božja Mati, ko je spremljala svojega Sina, nosečega na glavi trnjevo krono, na rami pa težki križ.

Na vrhu je — pri križu, pri svojem cilju. Nasloni se nanj. „Tu smo, otročiči moji! Naprej boste hodili sami! Le pojdite naprej, kar po tej poti naprej — pa srečno hodite, pa dobri in pridni bodite, kakor sem vas učila! Kristus, čuvaj jih, vodi jih dalje Ti!“ Pa zdrkne ob križu in — izdihne. — Ob koncu povesti bi pa pripisal: „Sin! Hči! Prav takale mučenica-svetnica je tudi tvoja mati!“

In ko bi bil slikar, bi naslikal slovensko mater. Kot kraljico bi jo naslikal, sedečo na zlatem prestolu na očetovi desnici in sredi otrok. Njeno čelo bi ovijal trnjev venec, v žuljavih, zdelanih rokah bi pa držala veliko sr-

V okolici Rakovnika je zelo veliko takih družin, ki imajo v stanovanju družinski oltarček, lepo Marijino podobo in mnogokje tudi že star in častljiv družinski molek, ki visi na steni. To vse kaže, da so te družine ostale zveste veri in izročilom naših dedov. Božje in Marijine so. S posvetitvijo brezmadežnemu srcu Marijinemu bodo samo izjavile, da hočejo še naprej take ostati.

manj; potočki, kjer bi si gasila žejo, so čimdalje redkejši, na poti pa vedno debelejša kamenje — breme v naročju pa vedno večje, vedno težje.

Pot vodi navzgor, vedno navzgor — ni je konca ne kraja — materin korak postaja težak, utrujen; hrbet se ji upogiba pod težkim bremenom. „Molimo, otroci!“ zašepeta, „da bo pot krajša“ — in že prebirajo njeni, vedno drobnejši prsti jagode na rožnem vencu in mati se poganja s svojim bremenom v hrib. Skoraj ob vsakem koraku se spotakne, omaguje. Pa pogleda pot pred seboj. O Bog, kakšen klanec — tako strm, tako kamenit, ves s trnjem preprežen! Pot ji lije s čela, noge ji krvave, lasje ji sive, obraz se ji guba. Zajokala bi, da bi se stresla gora, ko bi otrok ne bilo ob njej. Pri pogledu nanje pa se le trudno nasmehlja, objame tesneje svoje breme in dalje in dalje gre njena pot — prav tista pot, ki jo je ho-

ce — stokrat prebodeno; na milo smehljajoči obraz bi ji pa dahnil vzdih: „Nate, otroci moji, samo tole še imam; razdelite si še moje srece!“ Ko bi bila slika gotova, bi stopil pred njo pa bi zaklical z velikim Ivanom Cankarjem:

„Ej, mati, majka, življenje moje, vseh mojih misli, vsega mojega nehanja začetek in cilj! Kako so žuljave in zgrbljene Tvoje uboge, svete roke — blagoslovi me, sina, z ubogimi svetimi rokami! Tvoje čelo je polno skrbi in trpljenja, s trnjem je kronano mesto z diademom — nagni k meni, sinu, svoje ljubljeno, s trnjem kronano čelo, ozri se na ponižni dar, ki Ti ga prinašam, siromašne matere siromašen sin, ozri se na moje srece in sprejmi ga!“

Toda, ker nisem niti pesnik, da bi vam spesnil pesem o materinski ljubezni, niti pisatelj, da bi spisal vašim otrokom povest o materi, niti slikar, da bi naslikal mater-kraljico na zlatem presto-

lu, vam, drage matere, prav srčno želim vso srečo in ves blagoslov pri vaši veliki in sveti vzgojni nalogi, da bi vzgo-

jile našo mladino v krepak, pošten, delaven in veren rod, ki bo v čast in ponos Bogu in domovini!

Debine

MATERINSKI DAN pripravljajo naši mladinci svojim materam za Vnebohod Gospodov 18. maja. Na predvečer bo šmarnični govor v cerkvi, posvečen našim materam; na praznik pa se bo ob 9 darovala zanje sv. maša. Zato naj ta dan pridejo vse matere mladincev k tej maši in skupno s svojimi otroki prejmejo sv. obhajilo. Po maši običajno slikanje pred cerkvijo. Popoldne ob 6 bo akademija, ob 8 pa zaključna pobožnost v cerkvi. Mladinci, vse naše molitve, vse naše petje, pobožno prejeto sv. obhajilo darujmo ta dan za naše mamicе! Tudi doma naj se pozna, da je to dan in praznik naših ljubljениh mamic. Zato naj bo v hiši čim več cvetja. Vsak naj stori vse, da vsaj ta dan njegova mamica ne bo imela niti najmanjšega povoda biti tudi en sam trenutek žalostna...!

18. MAJ bo tudi za našo nebeško Mamico in Marijin vrtec materinski dan. Saj bo ta dan nad trideset mladih nedolžnih srčec javno pred Marijinim oltarjem, pred Jezusom v tabernaklju in vso cerkvijo izpovedalo, da si na poseben način izvolijo Marijo za svojo mater in da hočejo biti v svoji mladosti in v vsem svojem življenju v družbi z milijoni in milijoni tovarišev po vsem širnem svetu posebno ljubljени Marijini otroci. Mnogi se že pol leta pripravljajo na ta srečni dan. In prav na dan svojih zemeljskih mamic hočejo izpovedati svojo veliko, sveto obljubo in tako pokazati, da dobro razumejo skrb svojih mamic za njihove mlade duše. Saj je dober Marijin otrok tudi dober otrok svoje zemeljske mamicе!

PA ŠE G. VODITELJA našega mladinskega doma se bomo kako na ta dan spomnili. Kako, tega ne izdamo, da nam morda „štren ne zmeša“, če bi že vnaprej zvedel, kako in kaj. 16. maja bo namreč sv. Janez Nepomuk in god našega g. voditelja. Želimo mu in prosimo Boga zlasti te dni, da bi skupaj z

ostalimi gospodi v mladinskem domu vzgajal mnogo tako odločnih značajev, kakor je bil Janez Nepomuk, ki se ni niti trenutek pomišljal dati življenje za izpolnitev svoje dolžnosti. (Bil je namreč mučenec spovedne molččnosti!). In še to daj Bog, da bi vsi skupaj srečno prebrodili vse premnoge težave, ki se zlasti zadnje leto stavljajo na pot pri razvoju mladinskega doma!

ŠMARNICE za mladince bodo vsak večer ob 8 v cerkvi. Naš prostor je desna stran v klopek. Vendar bomo radi vselej odstopili klopi starejšim, če bi ne bilo dovolj prostora. Prihajajmo vsak večer in točno! Pa vsi lepo pojmo!

LEP, PRISRČEN POSLOVILNI VEČER so 11. aprila pripravili krožkarji svojemu drugu in znanemu Korotancu ter vnetemu domobrancu naredniku Kaduncu Milanu, ki je zapustil krožkovo družino in 16. aprila stopil v zakonski stan. Ves božji blagoslov naj spremlja mlada zakonca! Milan, pa še večkrat na svidenje zlasti na zelenem polju!

NOGOMETAŠI so se spravili na igrišče, da ga vsaj za silo uredi. Pa tudi z žogo so že poskusili na Mladiki, zaenkrat samo še juniorji in Jože, ki gostuje pri Mostah. Prvič so zgubili 2:0, drugič pa dobili 3:1. Obilo sreče!

DAROVI ZA NOVI MLADINSKI DOM: Lupinc R. 32., neimenovana 5, Dolinar M. zbrala 60.30, cerkvene zbirke 1604.70, članarina 1919 lir. — Že dalj časa se pri mnogih članih Društva za zgradbo mladinskega doma niso oglašili zbiralcu članarine. To iz več razlogov. Sedaj pa se bodo oglašali znova redno vsak mesec. Če bi pa kdo ne zmoget članarine (4 lire mesečno, oziroma podporni člani 20 lir), naj to brez strahu pove zbiralcu. Saj razumemo, da so časi težki, za nekatere še posebno. Se bomo pa potem, ko bo bolje, zopet oglašili pri vas. Za vsak dar Bog plačaj!

Vsaka roža, ki ste jo iz spoštovanja do hiše božje dali v cerkev, vas nekako zastopa pred Bogom in vam bo vrnjena tako, kakor vračata Bog in Marija.

vili Zvezo salezijanskih sotrudnikov in sotrudnic — in za prvo obletnico jih je že čez 40 vpisanih. Pa niso samo vpisane, tudi delajo pridno v smislu svojih pravil: z molitvijo in darovi pomagajo salezijanskim ustanovam (kolikokrat so pomagale pri obdaru vanju naših mladincev!), z njihovo pomočjo smo celo podpirali nekatere revne fante, ki se uče na Rakovniku pa so sirote brez sredstev; zlasti pa je pohvale vredno, kako so vse vprek, nekatere pa še posebno, pomagale pri vseh naših prizadevanjih za poglobitev verskega življenja v okolici: pri širjenju dobrega tiska, pri posvetitvi družin presvetemu Srcu Jezusovemu in brezmadežnemu Srcu Marijinemu, pri opravljanju pobožnosti prvih petkov in prvih sobot. Za svojo dušo pa še posebno skrbe s tem, da iskreno časte Marijo Pomočnico, zlasti vsakega 24. v mesecu; mnoge so se oprijele tudi lepe salezijanske navade, da opravijo vsak mesec vajo za srečno smrt.

Pobožnost do Marije Pomočnice! Ravno prav, da sem se spomnil! Lepo prosim, g. urednik, to, kar Ti bom zdaj napisal, pa le sporoči ne le lisiškim, marveč vsem sotrudnikom in sotrudnicam. Naj nam vsem pomnoži zaupanje do naše nebeške matere, Marije Pomočnice!

Te dni je prišel v naš zavod v Gorici, od koder Ti to pišem, salezijanec župnik z Reke. Pri večernem govoru nam je tole povedal: Bilo je letos 24. februarja. Zjutraj se je zbralo pri pobožnosti v čast Mariji Pomočnici (24. v mesecu!) poleg zavodske družine tudi izredno veliko sotrudnikov in sotrudnic in sploh župljanov. Opoldne je bil alarm. Priletelo je mnogo sovražnih letal, ki so napravila veliko radežanje. A čudovito: kot bi kdo črto pofegnil, se v vsej salezijanski fari ni nič zgodilo ne enemu poslopju ne enemu človeku. Seveda so farani opazili iz-

redni dogodek in se takoj naslednjo nedeljo z zahvalno službo božjo iz srca zahvalili Mariji Pomočnici za varstvo. — S stiskami časov naj raste v nas tudi zaupanje do Marije Pomočnice!

Pa naj se vrnem na Lisičje. Omenim naj še pustno nedeljo. Kljub vojnim časom smo jo z mladino veselo obhajali in to z običajnim sporedom. Izmed najbolj zabavnih točk je bila tista, ko so fantje zbijali piskre. To je bilo smeha, ko je fant z zavezanimi očmi s preklo v roki iskal vrv, na kateri se je pozibaval pisker! Ko je le-tega otipal, se je junaško pripraval, zamahnil enkrat, dvakrat in če treba še tretjič — in iz piskra se je vsulo, kar je pač bilo v njem: v kakšnem jabolka, krljji, lešniki, orehi, v kakšnem — žaganje, tudi voda je bila v dveh, v enem pa celo živ maček, ki jo je kar čez glave ubral, ko se je razletela njegova neprijetna ječa. — Bile so še tekme v teku z zvezanimi nogami, v teku okoli stolov — in zmagovalci so s „kartami“ (saj veš, danes je vse na karte!) dobili nagrade v trgovini „Krof“. Pa je bila ta trgovina res s krofi, posebnimi tički in celo s klobasami založena. Vse to seveda po dobroti naših dobrih sotrudnic.

V tem času sem dobil obvestilo od g. inspektorja, da pojdem z dvema drugima sobratoma v naš zavod v Gorico. Pospravljati nisem imel veliko; ko sem dobil dovoljenje za pot sem se zadnjo nedeljo v februarju poslovil od otrok, sotrudništva in drugih ljudi, s katerimi sem preživel v dveh letih in pol mnogo hudih, pa tudi lepih dni. In danes sem v čisto drugem svetu, v sončni Gorici, od koder pošiljam prav lepe pozdrave na Lisičje sobratom, mladincem, sotrudništvu in vsem prijateljem, posebno pa Tebi, dragi g. urednik!

Tvoj v don Bosku vdani

France.

V Gorici, marca 1944.

Ali se je vaša družina že posvetila brezmadežnemu Marijinemu Srcu? To je sveta dolžnost vseh slovenskih katoliških družin!

Nave knjige

JEZUS MOJ PRIJATELJ. Obiski Najsve-
tjšega. Prevedel Janez Pucelj. Založila
Ljudska knjigarna v Ljubljani. Cena broš.
15 lir, kart. 30 lir. — V zadnjih letih
je izšlo pri nas veliko knjig, ki so si
postavile za namen, pospeševati rast no-
tranjega, duhovnega življenja. Reči mo-
ramo, da je to prav razveseljiv pojav,
ki bo imel pomemben vpliv na našo pri-
hodnost. Srednješolsko dijaštvo, zlasti od
četrtre šole naprej, je dobilo v Goosenso-
vih „Življenjskih smernicah“ in premišlje-
vanjih zanesljivega vodnika za na pot v
življenje. Zdaj so pa tudi naši najmlajši
dobili knjigo, ki jim na preprost in lju-
bezniv način kaže, kako naj se približu-
jejo Jezusu in se z njim pogovarjajo.
Jezus moj prijatelj obsega 30
prav kratkih, petminutnih obiskov ali po-
govorov z Jezusom v presv. Rešnjem Te-
lesu. Vsak obisk je razdeljen na pet od-
stavkov. Najprej pozdrav Jezusu.
Potem Jezus govori. Nato obisko-
valec govori. Zatem si izbere do-
bro delo za tisti dan. In končno spet
pozdravi Jezusa in Marijo. O-
biski so zamišljeni in sestavljeni tako
prisrčno in življenjsko, da bodo v vsa-
komer, kdor jih bo pridno opravljal, za-
pustili globoko sled. Duhovno življenje
se bo poglobilo in požlahnilo. Zato knji-
go vsem kar najgorkeje priporočamo.

ZLATE ZGODBICE. Spisal Šerjak Jože.
Založile „Knjižice“. Cena 1 lira. Na 32
straneh in v obliki naših knjižic so pod
gornjim naslovom izšle štiri kratke zgod-
be: Zgodba o tičku črnučku, Mamico je
našel, Prašiček z odrezano nogo, Čudo-
viti studenec. Vsaka izmed teh štirih
zgodb je ponazorjena s primerno sliko.
Slike je narisal znani ilustrator Jože Be-
ránek. Tako je knjižica prav kakor na-
lašč za naše male. Prijetno branje, zani-
mive slike in tu pa tam kakšno zlato
zrnce življenjske modrosti in resnice.

KNJIZICE. Za mesec maj je izšla
knjižica z naslovom „KRVAVI CVET iz
Rožnega dola“. To je kratek življenjepi-
s učiteljice Marice Nartnikove, ki je zad-
nji čas službovala v Rožnem dolu pri Se-
miču. Od tod so jo partizani 23. junija
1942 odpeljali in dva dni nato ustrelili, za-
to ker se je borila proti komunizmu. Ko
so jo vprašali, kakor beremo v zapisni-

ku o zasliševanju, zakaj to dela, je od-
govorila: „Radi tega, ker (komunizem)
ni na verski podlagi. Meni je vera
vse!“ Rajna Marica Nartnikova je bila
res odločna katoličanka, delavna članica
KA in prvovrstna učiteljica. Knjižica prav
živo popisuje njeno življenje in delo.

Zadnje čase je izšlo tudi več ponati-
sov knjižic, po katerih je največ pov-
praševanja: SVETA MASA. Četrta iz-
daja. Silno lepa in važna knjižica! V njej
nam pisatelj kratko, poljudno pa vendar
nazorno razlaga našo največjo skrivnost,
sv. mašo, ki bi se je moral vsak kato-
ličan z velikim razumevanjem in ljubez-
nijo udeleževati. — DAR SVETE SPOVE-
DI. Popisuje ustanovitev, važnost in po-
trebo tega zakramenta; pobija ugovore,
ki se največkrat slišijo. — POČITNICE.
Lepa in porabna navodila, kako naj mlaj-
ši dijaki preživljajo svoje počitnice. Knji-
žica je pisana zanimivo, in ima več slik.
— POSVEČUJ GOSPODOV DAN. Za da-
našnje razrvane čase še prav posebno ko-
ristno in potrebno berivo. Kajti vse pre-
malo se zavedamo, da je treba dati Bo-
gu, kar je božjega, če hočemo, da bo tu-
di Bog nam dal, kar je našega: svoj bla-
goslov in pomoč, pa tudi mir... — O-
TROK BOŽJI BLAGOSLOV. Tu že sam
naslov dosti pove. Gorje si ga narodu,
kjer starši nočejo več tega blagoslova!
— V MATERINI SOLI. Tretja izdaja.
Ena najlepših in najvažnejših knjižic. Pre-
brati bi jo morala vsaka slovenska mati,
da bo znala svoje otroke prav, za Boga
vzgajati. Od tega, kako bodo matere o-
troke vzgajale, je odvisna prihodnost slo-
venskega naroda. — Podobno snov ob-
ravnava knjižica MATI VZGOJITELJI-
CA in MATERINA ROKA. Vse te tri
knjižice so nekako stanovske knji-
žice slovenskih mater. Zato jih še prav
posebej priporočamo. — PLES. Zdelo bi
se, da v teh časih taka knjižica ni po-
trebna in primerna. Pa je vendarle. Vzlic
resnobnim dnevom nekateri še norijo. Tem
v opomin je namenjena ta knjižica. —
DEKLETU NA POT. Ta knjižica bi rada
spremljala slovenska dekleta skozi mla-
dosne nevarnosti, ki so še posebno da-
nes velike in številne. — Vse našete
knjižice prav gorko priporočamo vsem
bralcem Salezijanskega vestnika. Vsaka
knjižica 1 liro, letna naročnina 12 lir.

**Ako je naslovnik umrl ali spremenil bivališče, vrnite list na:
VODSTVO SALEZ. SOTRUDSTVA, RAKOVNIK - LJUBLJANA 8**